

F. t. beslutn. vedr. regler for kommunernes inkassovirksomhed m.v.

mod borgere, som kommunerne inddriver, gøres ensartede.

I dag opereres der med forskellige rentesatser m.v. for de fordringer mod borgere, som kommunerne inddriver. Renteloven, den kommunale gebyr- og rentelov, kildeskatteloven og en række andre love indeholder forskellige bestemmelser om, hvornår og hvordan renter ved forsinket betaling kan kræves.

Hertil kommer, at renteloven som udgangspunkt opererer med én rentesats, men krav af offentligretlig karakter falder uden for rentelovens anvendelsesområde.

Begrundelsen for SF's forslag er, at borgeren lettere vil kunne forstå systemet, hvis rente- og gebyrreglerne er ens for de krav mod borgere, som kommunerne inddriver.

For det tredje foreslår SF, at reglerne om forældelse af de krav mod borgere, som kommunerne inddriver, gøres ensartede. Det foreslås, at alle disse krav og ikke blot krav på skatter og afgifter af offentligretlig natur m.v. forældes efter reglerne i 1908-loven om forældelse af visse fordringer. Dvs. en forældelsesfrist på 5 år.

I dag er der ikke noget system i de særlige regler om forældelse af det offentliges krav mod borgerne. For eksempel kan det nævnes, at på socialområdet findes forskellige forældelsesregler alt afhængigt af, om der er tale om tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik (5 år) og retten til at indkræve bidrag efter børnetilskudsloven (20 år), mens andre love ikke indeholder regler om forældelse. Det kan f.eks. nævnes, at tilbagebetalingskrav efter service- og aktivlovene ikke forældes, men bortfalder efter 5 år, hvis visse betingelser er opfyldt.

Begrundelsen for forslaget er, at det kan virke stødende for retsfølelsen, at forældelsesreglerne vedrørende de krav mod borgere, som kommunerne inddriver, ikke er ensartede. Hertil kommer, at andre europæiske lande har ensartede forældelsesregler på dette område.

For det fjerde foreslår SF, at der skal være indtrædelses- og modregningsret i overskydende skat m.v. for alle de restancer, som kommunerne inddriver. Indtrædelses- og modregningsretten bør kunne anvendes over for alle lovbestemte offentlige udbetalinger, medmindre udbetalingen er undtaget fra kreditorfølging. I dag virker det tilfældigt, hvilke love der er tillagt denne ret.

Baggrunden for forslaget er, at inddrivelse ved indtrædelse og modregning, herunder for kommunale rykkergebyrer m.v., i modsætning til udlæg ikke medfører væsentlige omkostninger for borgeren.

For det femte foreslår SF, at reglerne om indeholdelse i løn m.v. (herunder indeholdelsesprocenten) for de krav mod borgere, som kommunerne inddriver, gøres ensartede.

Udviklingen i restancerne til det offentlige har medført, at der er gennemført en række initiativer med henblik på effektivisering af inddrivelsen. Det gælder bl.a. muligheden for indeholdelse i løn, som nu omfatter stort set alle offentlige krav mod borgerne. Efter at lønindeholdelsesadgangen er udvidet, udsteder ikke alene kommunerne, men også politiembederne, told- og skatteregionerne, skifteretterne, SU-styrelsen og Finansstyrelsen pålæg om indeholdelse i løn. Hjemmelen til lønindeholdelse er indføjjet i hver enkelt af de love, som giver hjemmel til at opkræve den pågældende fordring, og udvidelsen af anvendelsesområdet er sket uden en samlet koordinering, herunder med hensyn til størrelsen af det beløb, som der kan foretages lønindeholdelse for.

Hertil kommer, at de enkelte restancer ikke har samme status i forbindelse med lønindeholdelse, f.eks. sker lønindeholdelse for skattekrav efter kildeskatteloven forud for lønindeholdelse for andre krav, herunder restancer for daginstitutionsplads, hvis samtidig indeholdelse ikke er mulig.

Efter SF's opfattelse skal lønindeholdelse for betalingskrav for institutionsplads altid kunne dækkes ved siden af andre offentlige krav, herunder skattekrav. I tilfælde af flere afgørelser om lønindeholdelse må dækningen ske i den rækkefølge, i hvilken Det Fælles Lønindeholdelsesregister har modtaget indberetning om afgørelserne, hvis samtidig indeholdelse ikke er mulig.

Baggrunden for forslaget er, at det kan være vanskeligt for borgeren at forstå, at der f.eks. ved skatte-restancer kan foretages lønindeholdelse med én procentsats, mens man opererer med en anden procentsats ved bidragsrestancer. Hertil kommer, at fripladsreglerne ved tildeling af daginstitutionspladser tager højde for borgerens økonomiske formåen, hvorfor dækningen ved lønindeholdelse for sådanne krav bør være den samme som dækningen for skattekrav.